

**Celebració eucarística
amb motiu de l'inici del ministeri petrí
del bisbe de Roma Lleó XIV**

HOMILIA DE SA SANTEDAD EL PAPA LLEÓ XIV

**Plaça de Sant Pere
Diumenge, 18 de maig de 2025**

Benvolguts germans cardenals,
germans en l'episcopat i en el sacerdoci,
distingides autoritats i membres del Cos diplomàtic,

Una salutació als pelegrins que han vingut en ocasió del Jubileu de les Confraries.

Germans i germanes,

Us saludo a tots amb el cor ple de gratitud, a l'inici del ministeri que m'ha estat confiat. Escrivia sant Agustí: «Ens has fet per a tu, [Senyor,] i el nostre cor està inquiet fins que descansi en tu» (*Confessions*, 1,1.1).

En aquests darrers dies hem viscut un temps particularment intens. La mort del papa Francesc ha omplert de tristesa els nostres cors i, en aquestes hores difícils, ens hem sentit com aquelles multituds que l'Evangeli descriu «com ovelles sense pastor» (Mt 9,36). Precisament el dia de Pasqua vam rebre la seva darrera benedicció i, a la llum de la resurrecció, afrontem aquell moment amb la certesa que el Senyor mai no abandona el seu poble, el reuneix quan està dispers i en té cura «com un pastor el seu ramat» (Jr 31,10).

Amb aquest esperit de fe, el Col·legi de cardenals es va reunir per al conclave. Arribats amb històries personals i camins diferents, vam posat a les mans de Déu el desig d'elegir el nou successor de Pere, el bisbe de Roma, un pastor capaç de custodiar el ric patrimoni de la fe cristiana i, al mateix temps, de mirar més enllà, per a saber afrontar els interrogants, les inquietuds i els desafiaments d'avui. Acompanyats per les vostres pregàries, hem experimentat l'obra de l'Esperit Sant, que ha sabut harmonitzar els diferents instruments musicals, fent vibrar les cordes del nostre cor en una única melodia.

Vaig ser elegit sense tenir cap mèrit i, amb temor i emoció, vinc a vosaltres com un germà que vol fer-se servidor de la vostra fe i de la vostra alegria, caminant amb vosaltres pel camí de l'amor de Déu, que ens estima a tots units en una única família.

Amor i unitat: aquestes són les dues dimensions de la missió que Jesús va confiar a Pere.

Ens ho narra aquell passatge de l'Evangeli que ens condueix al llac de Tiberíades, el mateix on Jesús havia començat la missió rebuda del Pare: “pescar” la humanitat per a salvar-la de les aigües del mal i de la mort. Quan va passar per vora d'aquell llac, va cridar Pere i els primers deixebles a ser com Ell “pescadors d'homes”; i ara, després de la resurrecció, els correspon precisament a ells tirar endavant aquesta missió: no deixar de calar la xarxa per a submergir l'esperança de l'Evangeli en les aigües del món; navegar en el mar de la vida per tal que tothom pugui reunir-se en l'abraçada de Déu.

Com pot Pere portar a terme aquesta tasca? L'Evangeli ens diu que és possible només perquè ha experimentat en la seva vida mateixa l'amor infinit i incondicional de Déu, fins i tot en l'hora del fracàs i de la negació. Per això, quan és Jesús qui s'adreça a Pere, l'Evangeli empra el verb grec *agapao* —que es refereix a l'amor que Déu té per nosaltres,

a la seva entrega sense reserves ni càlculs—, diferent del verb emprat per a la resposta de Pere, que en canvi descriu l'amor d'amistat que intercanviem entre nosaltres.

Quan Jesús pregunta a Pere: «Simó, fill de Joan, m'estimes?» (Jn 21,16), indica, doncs, l'amor del Pare. És com si Jesús li digués: només si has conegut i experimentat l'amor de Déu, que mai no falla, podràs pasturar les meves ovelles; només amb l'amor de Déu Pare podràs estimar els teus germans “encara més”, és a dir, fins oferir la vida per ells.

A Pere, doncs, se li confia la tasca d’“estimar encara més” i de donar la vida pel ramat. El ministeri de Pere està marcat precisament per aquest amor oblatiu, perquè l'Església de Roma presideix en la caritat i la seva veritable autoritat és la caritat de Crist. No es tracta mai d'atrapar els altres amb el sotmetiment, amb la propaganda religiosa o amb els mitjans del poder, sinó que es tracta sempre i només d'estimar com ho va fer Jesús.

Ell —afirma el mateix apòstol Pere— «és la pedra menyspreada per vosaltres, els constructors, i que ara és la pedra principal» (Ac 4,11). I si la pedra és Crist, Pere ha de pasturar el ramat sense cedir mai a la temptació de ser un líder solitari o un cap que està per damunt dels altres, fent-se amo de les persones que li han estat confiades (cf. 1Pe 5,3); per contra, a ell se li demana servir la fe dels seus germans, caminant juntament amb ells. Tots, efectivament, hem estat constituïts «pedres vives» (1Pe 2,5), cridats amb el nostre baptisme a construir l'edifici de Déu en la comunió fraternal, en l'harmonia de l'Esperit, en la convivència de les diferències. Com ho afirma sant Agustí: «Tots els qui viuen en concòrdia amb els germans i estimen el seu proïsme són els qui componen l'Església» (*Sermó* 259,9).

Germans i germanes, voldria que aquest fos el nostre primer gran desig: una Església unida, signe d'unitat i comunió, que es converteixi en ferment per a un món reconciliat.

En el nostre temps veiem encara massa discòrdia, massa ferides ocasionades per l'odi, la violència, els prejudicis, la por a allò que és diferent, per un paradigma econòmic que explota els recursos de la terra i margina els més pobres. I nosaltres volem ser, dins d'aquesta massa, un petit llevat d'unitat, de comunió i de fraternitat. Nosaltres volem dir al món, amb humilitat i alegria: mireu Crist! Acosteu-vos-hi! Acolliu la seva Paraula que il·lumina i consola! Escolteu la seva proposta d'amor per a formar la seva única família: en l'únic Crist nosaltres som u. I aquesta és la via que hem de recórrer junts, units entre nosaltres, però també amb les Esglésies cristianes germanes, amb els qui transiten per altres camins religiosos, amb aquells que conreen la inquietud de la cerca de Déu, amb totes les dones i els homes de bona voluntat, per a construir un món nou on regni la pau.

Aquest és l'esperit missioner que ha d'animar-nos, sense tancar-nos en el nostre petit grup ni sentir-nos superiors al món; som cridats a oferir l'amor de Déu a tothom, per tal que es realitzi aquella unitat que no anul·la les diferències, sinó que valora la història personal de cadascú i la cultura social i religiosa de cada poble.

Germans, germanes, aquesta és l'hora de l'amor! La caritat de Déu, que ens fa germans entre nosaltres, és el cor de l'Evangeli. Amb el meu predecessor Lleó XIII, avui podem preguntar-nos: si aquesta caritat «prevalgués en el món, ¿no s'extingiria d'immediat qualsevol lluita i agafaria força la pau?» (Carta enc. *Rerum novarum*, 20).

Amb la llum i la força de l'Esperit Sant, construïm una Església fonamentada en l'amor de Déu i signe d'unitat, una Església missionera, que obre els braços al món, que anuncia la Paraula, que es deixa qüestionar per la història, i que es converteix en ferment de concòrdia per a la humanitat.

Junts, com un sol poble, tots, com germans, caminem cap a Déu i estimem-nos els uns als altres.